

Daniel 7:28

“Tot hiertoe is het einde van deze rede.

Wat mij Daniel aangaat, mijn gedachten verschrikten mij zeer en mijn glans veranderde aan mij.

Doch ik bewaarde dat woord in mijn hart”

1 Wanneer leven wij

2 wat vertellen wij

3 hoe horen wij

Gemeente,

Er zijn nogal overeenkomsten zagen we eerder. Tussen Babel toen en onze samenleving nu. Verzoeken van toen om mee te doen zijn er nu ook. Beelden, trends om voor te buigen zijn er nu ook. Trots zijn op eigen grootsheid komt ook nu voor. Doorleven alsof er geen eind aan komt. Aanvallen op het gebed zijn er ook nu. Vele overeenkomsten. Dus ook het winterseizoen 2013/2014 vindt plaats ahw in Babel. En wat dat inhoudt zag Daniel in hoofdstuk 7. We zijn een paar jaar terug in de tijd. Hoofdstuk 6 ging over het laatste jaar van Belsazar, hoofdstuk 7 gaat terug naar het eerste jaar van Belsazar.

Daniel krijgt een gezicht. Uit de zee, de volkeren zee, vgl Openbaringen 13, komen 4 dieren het land op gekropen. Eerst een leeuw. De koning der dieren. Een vreemde leeuw: met vleugels van een arend. Zo snel. Duidelijk het koninkrijk van Babel. Nu is het er nog, maar niet lang meer. Daarna klimt een beer aan land. Het koninkrijk van de Meden en de Perzen. Dat veel volken omvat, opeet. Dan een luipaard. Met vleugels. Razendsnel: het Griekse rijk met Alexander de Grote. Dat uiteenvalt onder 4 stadhouders. Daarom een luipaard met 4 hoofden. En dan een dier....niet te zeggen wat het precies is. Verschrikkelijk, angstaanjagend. Anders nog dan alle vorige dieren. Grote tanden die alles verbrijzelen. Hoornen. Tien stuks. Het Romeinse rijk met zijn keizers. Dat later uiteenviel en uitlopers heeft over heel de wereld en door alle tijden. Er komt een kleine hoorn die anderen weghaalt en zelf de macht grijpt. Is het keizer Nero? Zou goed kunnen. Dat slaat alles. Van hem worden 3 dingen gezegd: Zijn mond spreekt woorden tegen de Allerhoogste. Nero liet zich als god vereren. Hij was god. Hij sprak grote dingen: zichzelf god makend. Typerend voor het Romeinse rijk. En uitlopers in later eeuwen. Heersers die zichzelf als god laten vereren. Hij verandert tijden en wetten. De tijden: hij probeert ze naar zijn hand te zetten. Alles te regelen en te bepalen. Alsof hij de heer der wereld is. En wetten veranderen. De wet van de zondag wordt verandert.

Werkdag. De wet over het huwelijk wordt veranderd. Vreemd gaan mag en homoseksuele verbintenissen mogen ook. De wet over het leven wordt veranderd. Abortus is goed en euthanasie een weldaad. De wet over het gezin wordt veranderd: één kind beleid en ontmoediging van grote gezinnen. En de heiligen worden vervolgd, uitgemergeld eigenlijk. Gods volk, Israel en de Kerk, wordt uitgemergeld. Velen worden er gedood. Verschrikkelijke verbrandingen, concentratiekampen, werkkampen, folteringen waaraan velen bezwijken. Vrijheden die worden ingeperkt. We zien het bij keizer Nero, en om enkele extreme uitlopers te noemen: Hitler, Kim Jung Un.

Het zijn voor de Kerk verschrikkelijke tijden. Jezus zegt Zelf van: Alsdan zal grote verdrukking wezen hoedanige niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en niet zijn zal. En zo die dagen niet verkort werden, geen vlees zou behouden worden. En: er zal op de aarde benauwdheid der volken zijn met twijfelmoedigheid en het hart des mensen zal bezwijken vrees en verwachting der dingen die het aardrijk zullen overkomen.

Totdat! Totdat de Oude van Dagen Zich zette. God. Zijn kleed is wit, Zijn troon van vuur. Zijn lijfwacht geweldig. En het gericht zette zich en de boeken werden geopend. De boeken van de gewetens der mensen, de boeken van Gods geheugen. En het gericht vindt plaats. Het dier wordt gedood en overgegeven om van het vuur verbrand te worden.

Maar...er komt er Eén, als eens mensen zoon en Hem werd heerschappij gegeven en Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij. Eens mensen zoon. Mens is hier: kwetsbaar, broos mens. Noemt Jezus Zich niet de Zoon des mensen? Zal Hij het niet zijn? Hij nadert tot God in Zijn hemelvaart. Als Mens. Mens met de wonden in Zijn handen. Tekenen van Zijn broosheid en lijden. Van Zijn overwinning op de duivel. Door Zijn gehoorzaamheid en Zijn lijden. Plaatsvervangend. Hij ontvangt het Koninkrijk. En de heiligen der hoogste plaatsen, of: de heiligen des Allerhoogste, met Hem. Hij laat er de heiligen in delen. Heiligen: heilig door Zijn bloed gewassen. Heilig: door Zijn Geest vernieuwd. Heilig: door Zijn Vader verkoren. Heiligen: die daaraan te kennen zijn dat zij een liefde hebben gekregen tot deze God. Hem liefhebben Die hen heeft gewassen, vernieuw en verkoren. Heiligen, dat zijn zij die het Lam nodig kregen. Die in Zijn bloed en Geest het leven vonden. Die het leven zoeken buiten zichzelf in Hem. En zij zullen met Hem heersen en het eeuwige leven beerven.

Bent u er één van? Dat is wel de levensvraag. Want het mag duidelijk zijn: anders kom je er niet doorheen. Door die tijd van

verdrukking en vervolging. Anders kun je wel een godsdienstige zijn, van deze of gene snit, maar dat houdt geen stand. Dan wordt je meegesleurd en je godsdienst bezwijkt, je geloof blijft schijn geloof te zijn, je valt af. Alleen de heiligen komen er doorheen. En zullen de eerkroon dragen. Bent u, jij er daar één van?

1 Wanneer leven wij?

Daniel 7 laat ons dus zien gemeente, dat dit het kader is waarin het winterseizoen plaatsvindt. Je zou dat kader met drie woorden kunnen treffen: verdrukking, door dat dier, die hoorn. Veroordeling, door de Oude van Dagen. Verlossing, door die Zoon des mensen. Verdrukking, veroordeling, verlossing. In dat kader staat alle werk in Gods Koninkrijk. Dan vallen er direct twee dingen op. Temidden van enorm geweld is daar het werk in Gods Gemeente met het Woord. Temidden van grote tanden, geweldige hoornen, verbrijzelende poten, wrede klauwen heeft de kerk als wapen: het Woord. Zaad om te zaaien. Het lijkt veel te weinig en onaanzienlijk. Maar dat is en blijft het middel waardoor de Heere werkt. En dan is het wel een wonder voorrecht dat daar de vrijheid voor is. We krijgen gelegenheid voor winterwerk, in vrijheid naar de kerk, het koor mag luidkeels zingen, kinderen mogen naar de zondagsschool, doordeweeks mogen we samenkomen. Dat is niet normaal te noemen. Als het vierde dier zijn macht weet door te zetten is dat echt niet meer mogelijk. Kijk maar naar Noord Korea, Iran, de Malediven, Eritrea. Daar zingen? Bij elkaar komen? Bijbelstudie doen? Onmogelijk. Bij ons kan het, kan het nog. Laat die tijd niet voorbijgaan. Zo van, nee, nu te druk. Met ons huis bezig, met cursussen bezig, met een hobby of sport bezig, chillen met vrienden, dit jaar komt er niet van. Later. En weer een seizoen voorbij. Weer een jaar laten liggen. Nooit meer in te halen, over te doen. Terwijl ze er in anderen landen om bidden en smeken, laten wij het achteloos voorbij gaan.

En het tweede dat we zien is: winterwerk in de gemeente staat in het kader van voorbereiding. Voorbereiding op verdrukking, op het gericht, op de verlossing. Voorbereiding op wat komt: verdrukking: om dan de Bijbel in ons hoofd te hebben. Om dan standvastig te zijn, bereid te lijden. Veroordeling: om niet geworpen te worden in de poel van vuur. Om dan te delen in de verlossing, daarnaar uit te zien, daar nu al vertroost door te worden. Voorbereiding op wat komt. En dat is een nieuwe aansporing om daar ernst mee te maken. Ahw te trainen, oefen u tot godzaligheid, trainen om de verdrukking door te kunnen komen. Zonder oefening zwem je de Noordzee niet over. Dacht u zonder oefening de verdrukking door te komen?

In dat kader staat het winterseizoen.

2 wat vertellen wij?

En dat leert ons ook: wat vertellen we? Wat is de stof die in de kerkdiensten, de catechisaties, de clubs, de kringen, verenigingen, zondagschool behandeld wordt? Waarover gaat het? Over Wie gaat het? Jezus Christus! De Zoon des mensen. Het Lam Gods dat redt. Zijn bloed verzoent, Zijn Geest heiligt en vernieuwt. Jezus: Zaligmaker. Gekomen om het verlorene te zoeken, om de zondaren zalig te maken. Laat u zaligmaken, redden, verlossen.

Maar dit gezicht laat ons zien dat de ware Christus hiermee niet ten volle is getekend. Als wij Jezus verkondigen, van Hem vertellen, zingen, spreken, dan is ook de Jezus wie te volgen brengt in de verdrukking. Daar moet je wel op rekenen in elk geval. Jezus Zelf zei ook: wie achter Mij wil komen, neme zijn kruis en verloochene zichzelf. Geloof in Jezus is geen middel om het hier wat makkelijker te hebben, hier wat extra's mee te kunnen pikken. Geloof in Jezus betekent in aards opzicht inleveren, kwijtraken, af moeten staan. Dat is in elk geval wel de normale toestand. Het is niet normaal als je christen kunt zijn en je hoeft er niks voor op te geven in aards opzicht. Je moet erop voorbereid zijn dat je dingen worden afgenomen. Misschien je populariteit in de groep, misschien je waardering door anderen, misschien je harmonie in het huwelijk of gezin, misschien je werk of je hobby, misschien je huis, misschien je vrijheid, je leven wel..... Dat is normaal. En daarmee gegeven de strijd om jezelf te verloochenen. Je drang om het hier goed te hebben en makkelijk en rustig. Die moet verloochend worden. Jezus zegt: die achter Mij wil komen en niet zijn kruis op zich neemt, die kan Mijn discipel niet zijn.

Jezus is ook de Jezus die verbonden is met veroordeling. Openbaring 20 zegt ervan: en de duivel werd geworpen in de poel des vuurs om dag en nacht gepijnigd te worden in alle eeuwigheid. En zo iemand niet gevonden werd geschreven te zijn in het boek des levens van het Lam, die werd geworpen in de poel des vuurs. Jezus zal ook, namens Zijn Vader, een vreselijk vonnis voltrekken. Over allen die onbekeerd bleven. Een eeuwig onherroepelijk oordeel. Opstand tegen God is niet te bagatelliseren. Verzet tegen God is vreselijke majesteitsschennis. Zonde is zo'n groot kwaad. Dat er zo'n straf op staat.

Wie het oordeel kleineert, de zonde kleineert, die tast het Evangelie aan in zijn kern. Die tast God aan in Zijn wezen. Zonde wat toedekken, zonde niet zo erg vinden, miskent God en Zijn wezen. Ook dat hoort bij de vertellingen, de Bijbelstudies.

En Jezus is de Koning Wiens rijk geen einde hebben zal. Die eeuwig al regeren en al Zijn heiligen met Hem. De bruiloft van het Lam, de nieuwe hemel en nieuwe aarde, het nieuw Jeruzalem, altijd met de Heere zijn, volkomen zaligheid genieten, eeuwig leven, staan voor de troon van God en van het Lam, Hem dienen dag en nacht in Zijn tempel, alle tranen van de ogen afgewist, geleid aan de fonteinen van levende wateren, de eeuwige rust. De verlossing, de uitkomst. Dat licht en uitzicht doet volharden in kruisdragen. Dat uitzicht leert hier afstaan. Want het is maar een zeer lichte verdrukking ten opzichte van dit gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid. Dat vereist wel oefening, overdenking van het toekomstige leven, afzien van je lijden hier en uitzien naar wat komt. Wat nu is niet de doorslag laten geven maar wat komen zal. Om te volharden totdat.....toldat de HEERE opstaat en optreedt. Toldat. Dat is een tijdsaanduiding. Toldat. Wanneer is dat? Dat is meestal nadat je zelf gedacht had, dat is meestal nadat je dacht: nu kan ik niet meer, nu is het teveel. Daar gaat het meestal nog doorheen en langer, verder Later dan je dacht dat mogelijk was. Maar het is eerder, het is voordat je af zou vallen, satan je zou terughalen, en je bezwijken zou. Voordat het zover komt is het totdat. Toldat de HEERE optreedt en opstaat. In dit leven, of na dit leven.

Gemeente, verdrukking veroordeling, verlossing. Dat is de stof voor het winterwerk. Daar moet het over gaan. Over Jezus in het licht van deze drie zaken. Vertellen we dat? Bespreken we dat? Geven we dat door? Ook aan kinderen? Kun je die dat aandoen? Verdrukking, veroordeling? Kun je dat een kind wel aandoen? Dat vroegen ze eens aan Spurgeon. Met je ook kinderen vertellen van zonde, oordeel, Gods toorn? Waarop Spurgeon zei: als ik ongezond voedsel heb aan wie zou je dat eerder geven? Aan een grote volwassen man of aan een kleine peuter? Ja zeiden ze, aan die grote man, die heeft misschien wel genoeg weerstand dat hij daar tegen kan. Maar niet aan die peuter, die krijgt er misschien wel wat van. Dus juist kinderen moet je het gezonde voedsel geven. Zeker, met wijsheid, liefde, maar juist kinderen moet je alles vertellen. Anders krijgen ze er misschien wat van: een verkeerd godsbeeld bijvoorbeeld.

3 hoe horen wij?

Hoe vertellen we deze dingen? We kijken eens naar Daniel. Hij is er helemaal door van slag. Zeer verschrikt in zijn gedachten. Hij ligt helemaal overhoop. Het grijpt hem zo aan: die verdrukking, die veroordeling en daar doorheen dan de uiteindelijke verlossing. Maar wat eraan vooraf gaat en mee gepaard gaat. De uitmergeling van de heiligen, de poel van vuur die brandt. En zo bewaart hij het in zijn hart

om het anderen te vertellen en door te geven. Maar het is dwars door hem heengegaan. En als hij het zijn volksgenoten doorgeeft merken ze: Daniel is er door gegrepen, aangegrepen, aangedaan.

En hoe ontvangen we dan die woorden? Die woorden van Jezus in het kader van verdrukking, veroordeling en verlossing. Eerst maar de vraag: ontvangen we deze woorden ook? Of willen we alleen de mooie kanten horen: Evangelie, hemel, hulp, steun, kracht, vreugde. En slaan we andere stukken maar over? Leest u echt heel de Bijbel? Ook de oordeelspropheten, ook de Romeinenbrief? Of amputeren we het Woord, kiezen we ons voedsel zelf wel uit, stellen we het zelf wel samen? Lezen we wel over de vervolgte kerk, of levens van zendelingen? Of lezen we alleen bladen van mooie auto's, mooie huizen, belangrijke, geslaagde mensen? Want we willen wel een fijn gevoel hebben en met een blij gevoel de kerk uitgaan. Als dat onze maatstaf is moeten we heel wat wegsnijden..... Maar het kan zo heilzaam zijn om verschromp de Bijbel weer neer te leggen, verslagen de kerk uit te komen, onder de indruk een blad van Friedensstimme weer terug te leggen. Om daar doorheen tot de Heere te vluchten. Hem om hulp te smeken, genade.

Of: doet het Woord het ons eigenlijk sowieso niets? Niet verschrikken, en niet vertroosten. Niet verslagen maken en niet verheugen? Allereerst moeten we zeggen: de één is qua gevoelsleven de ander niet. De één is emotioneel eerder aangeraakt dan de ander. We moeten ons niet in een mal van een ander willen wringen en persen qua gevoel en emotie. Dat voorop. Maar: er kan ook iets andersaan de hand zijn. Bijvoorbeeld dat we eigenlijk niet echt stilstaan bij wat we lezen. Het is als een diepe put waar we gauw voorbijlopen. Maar als we er bij stil zouden staan en over de rand zouden kijken, zouden we zien wat erin zit: een krioelend ongedierte, of juist een mooie klomp goud. Maar als je er haastig langsloopt zie je dat niet eens dus doet het je ook niks.

Hoe is dat eigenlijk? Een preek, een Bijbelstukje, een Bijbelwoord. Gauw voorbijlopen, we hebben haast, gauw weer andere dingen gaan doen, Donald Duck lezen, kletsen met familie, chillen met je vrienden. Ja, dan zie je niet echt wat erin zit. Als je eens stilstaat, tijd neemt, en je kijkt eens in een preek, een tekst, een woord: 3 minuten nadenken hel. Over hemel. Over Gods toorn. Jezus' lijden. Over marteling om Zijn Naams wil, 3 minuten maar. Ongestoord. Op je kamer. Misschien worden het zomaar 5 minuten. En komt het binnen, raakt het je, beef je, schrik je, ontzet je je, verwonder je je, aanbid je.

Wat ook mee kan spelen? Als er op je hart een dikke laag ligt waardoor Bijbelse woorden, indrukken niet meer erdoor komen. Als je

heel de week druk was ligt er teveel bovenop. Werk, tijdsdruk, volgende week. Het komt er niet doorheen. Als je heel dag, week doorgaans popmuziek luistert, profsport bijhoudt, internetnieuwtjes volgt. Op je hart ligt een dikke laag en het komt er niet doorheen. Trouwens je kan de Heere ook bewust zo bedroeven en blijven bedroeven week in week uit met wat we doen, kijken en luisteren, dat de HEERE wijkt, Zich terugtrekt, en je hart wordt onontvankelijk. Zo vertellen dus! Zo de dingen van het Woord doorgeven. Deed Jezus het ook niet zo? Met innerlijke ontferming bewogen zijnde. En de stad Jeruzalem ziende die verwoest zou worden in Gods oordeel, weende Hij. O Jeruzalem, Jeruzalem..... Sta je zou voor de club, zondagsschool, klas? Leest u zo voor uit de Bijbel aan tafel? Of...of gaat het wel eens zo: o, bekende geschiedenis om te vertellen vandaag, verloren zoon, of David en Goliath. Even 10 minuten van tevoren naar kijken en dan lukt dat wel, dan weet ik dat wel. En je vertelt een prachtig verhaal, maar zonder besef, doorleving, zonder verschrikking, bewogenheid, gunning. Of je leest aan tafel uit de Bijbel als vader, moeder over de profetie van Jeremia: Gods oordeel komt, de lankmoedigheid is voorbij, de straf is onafwendbaar, zo jongens wie helpt me straks even afwassen of de heg knippen? Alsof je niks gelezen hebt. Zou het niet nodig zijn dat wij ons voorbereiden? Dan kan de vertelling wel voorbereid zijn, maar ben je het zelf ook? Is het door je heen gegaan? Wetende de schrik des Heeren. Gedrongen door de liefde van Christus....

Als het zo door je heen gaat, dan gaat je vertelling, je Bijbellezen voor anderen, gepaard met gebed. Gebed om niets weg te laten van Gods Woord. Ook niet de kantjes van zonde en oordeel, kruisdragen en verdrukking wat af te vijlen. Gebed om bewogenheid. Dat ze aan mijn stem, toon, houding kunnen merken als ik aan tafel lees, op club vertel dat het mij heeft gegrepen, verschrikt over oordeel en gericht, in vervoering door verlossing en genade. Gebed om vrucht: o Heere, geef dat kinderen, jongeren, ouderen het oordeel ontkomen zullen, zullen vluchten tot behoud, niet verloren zullen gaan. O Heere, geef dat uw kinderen erdoor komen, onder het kruis, in verdrukking, in strijd tegen gemakzucht en aardsgezindheid. O Heere, laat Uw Kerk groeien en toenemen, in aantal, in Godsvrucht, in standvastigheid en belijdenis. En ook de oudere vrouw of man, misschien weduwe of weduwnaar mag helemaal mee arbeiden in het winterwerk. Strijdende in de gebeden.

Hoe ontvangen we de woorden Gods? Als Daniel? Om ze dan door te geven aan anderen? Eens sprak God tot Jezus. Van oordeel en gericht, dragen van Zijn toorn, sterven op Golgotha. En Jezus ontving het Woord van Zijn Vader: Ik kom o God om Uw wil te doen. Als God

tot ons spreekt zegt Hij : ontkom Mijn toorn, laat je verlossen van Mijn vloek. Om Christus wil. Hoor je dat? Dan brengt het ons bij het kruis, Jezus' kruis. En Zijn kruis geeft ons een kruis. En na dat kruis wacht ons de kroon.

Amen